

kelig opføre disse Arbejdsanstalter, disse Opdragelsesanstalter.

Her vil jeg nu i Forbindelse med, hvad der er sagt af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds om Udlandets Stilling over for os, hvis vi gennemføre dette Lovforslag, sige, at jeg lægger megen Vægt paa, hvad Udlandet maatte sige, og det gøre vistnok alle ærede Medlemmer. Det er noget, der ikke kan være os lige-gyldigt, hvorledes man tænker og taler om os ude enten i de store eller smaa Lande. Der blev nævnt forleden Dag et Brev, som en af vore Forfattere, Johan Skjoldborg, havde skrevet hjem til en dansk Redaktør. Jeg kan i denne Sammenhæng oplyse, at for nogen Tid siden sendte et anset Kom-munalraadsmedlem fra Finland, en Børne-hjemsforstander, en Forespørgsel til en af Lederne for Kristelig Forening for vild-farne Børns Frelse om, hvilket Forslag der gik igennem: Børnekommissionens af 1893 eller Regeringens. Manden var kom-men ind paa den fejlagtige Opfattelse, at det Forslag, der forelaa fra Regeringen, var et Forslag, der gik ud paa delvis at gennemføre Børnekommissionens Forslag. Saa svarede vedkommende Leder tilbage: Det er en Misforstaaelse, der er aldeles ikke Tale om at gennemføre Børnekom-missionens Forslag, der er Tale om at ind-føre Prygl. Derpaa skrev Finlænderen til-bage: Det er umuligt, jeg maa have mis-forstaaet Dem! Han havde nogen Grund til at undres. Finland er ellers et Land, man ikke regner videre med i kulturel Ud-vikling; vi vide, at der er en meget høj kulturel Udvikling i Byerne, at der er en god Digning, men vi vide ogsaa, at det finske Folk i mange Henseender staar langt tilbage, men ikke desto mindre er det kommet langt frem paa dette Omraade. For et Aars Tid siden har man bevilget 620,000 Mk. til Opførelse af Opfostrings-huse. Man er i Finland kommen videre end vi, man er ogsaa i Sverige kommen videre end vi, man har i Norge Værge-raad, man har Asyl, Børnehjem, vi have intet af det altsammen, vi mangle alt det, som Børnekommissionen foreslaar.

Nu mener man altsaa, at det Forslag, den højtærede Justitsminister har stillet, og som i det væsentlige er blevet tiltraadt af de 8 Medlemmer af Folketinget, der have stillet det foreliggende Forslag, skal raade Bod paa den Mangel i vor Lovgivning, der nu findes, skal raade Bod paa, at vi ikke have Børnehjem eller Opdragel-sesanstalter. Jeg siger: Hvor kan man mene noget saadant? Er Tiden da ikke

inde til, at vi endelig faa gjort noget ud af Børnekommissionens Betænkning af 1893, opfordre netop ikke de mange Forbrydel-ser, der begaas af Børn og unge Menne-sker, os til det? Hvor vanskeligt er det ikke nu for et Barn, der er kommet paa gale Veje, der er til Huse i et daarligt Hjem, at komme paa en Opdragelses-anstalt! Jeg skal i saa Henseende blot give et lille Eksempel.

Det er nu ca. $\frac{3}{4}$ Aar siden, at det blev mig meddelt, at en lille Knægt paa 7—8 Aar — hjemme i Aarhus — gen-tagende fandtes gaende for Lud og koldt Vand ude i Skoven. Ved Forespørgsel i Skolen erfarede, at Drengen havde skul-let i Ugevis, men man bekymrede sig ikke om det i Hjemmet; Drengen havde nemlig Stifmoder, og hun tilstod, at hun hadede dette Barn. Det var umuligt at faa noget ud af denne Dreng; men det var vitterligt for alle, at han blev sultet og pryglet og var Genstand for raa Behandling. For-manden for den stedlige Afdeling af kri-stelig Forening for vildfarne Børns Frelse tog sig nu af Sagen, og det blev henstillet til kristelig Forenings Hovedafdeling at faa Drengen anbragt paa et Børnehjem, men det skete ikke. Da jeg kom hjem i Vinter, altsaa 6 Maaneder efter, at der havde været Tale om noget saadant, for-taltes det, at Drengen var bleven funden paa tredie Døgn sovende ude omkring i Skoven og havde gaet der og tigget sig Føde til hos de nærboende. Jeg tænkte mig, at det var umuligt, men det viste sig ved nærmere Undersøgelse at være korrekt, Drengen var endnu ikke kommen paa et Børnehjem. Jeg gik til Drengens For-ældre — de boede paa Østergade i Aar-hus lige over for vort Kontor — og spurgte, om han havde været anbragt paa Børne-hjem og maaske var løben tilbage. Nej, han havde ikke været paa Børnehjem. Jeg spurgte da, hvornaar han sidst havde været i Skole og fik at vide, at han sidste Gang havde været i Skole den tredie Juni i Fjor, altsaa han havde i mange Maane-der ikke besøgt sin Skole. Jeg gjorde saa, hvad jeg havde at gøre, jeg foretog en personlig Henvendelse til kristelig For-ening, der tager sig af vildfarne Børn, men Foreningen erklærede, at den ikke kunde tage sig af denne Dreng, den sav-nede Midler dertil, den savnede ifølge sine Love Adgang til at tage sig af saa smaa Børn. Det lykkedes mig saa tilsidst at faa en Privatmand til at tage sig af dette Barn. Jeg siger: dette Barns Skæbne er manges; ikke Hundreder, men Tusinder af